

ПРОЛОГ

Відколи мені виповнилося сім років, ми з батьком на ва- лізах. Ми тиняємося з міста до міста, від школи до школи, від помешкання до помешкання. Батько стверджує, що цього вимагає його робота, але ми обоє розуміємо, що він каже неправду. Зовсім не через його роботу ми ніде не затримуємося довше, ніж на кілька місяців. І справа не в його захопленні незнайомими містами чи великій жазі пригод.

Я знаю напевно, у чому причина того, що він постійно переїздить.

Я знаю напевно, *хто* є причиною цього.

Але ж від мертвих не втечеш.

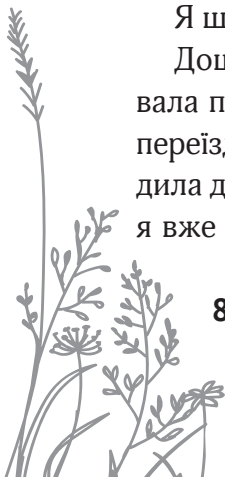
РОЗДІЛ I

У новій кімнаті нового будинку пахло фарбою. Запах був настільки їдким, що, здавалося, роз'їсть у носі всі ворсинки, тому я поквапилася до вікна, аби впустити свіже повітря.

Надворі вже стемніло. Дощ тарабанив у мокрі шибки, і хвиля холодного повітря війнула мені в обличчя, коли я відчинила вікно. Я відчула, як дощ зволожив його, і зробила глибокий вдих. Піді мною простягався наш новий пагісадник, за ним нова вулиця з новими сусідами і ген далі нова школа, куди доведеться з'явитися завтра. Все нове.

Я шкодувала, що цього разу не опиралася дужче.

Дош періщив мені в обличчя, і вода на щоках нагадувала про те, як часто я раніше плакала, коли ми вкотре переїздили — переважно саме тоді, коли я нарешті знаходила друзів. Та це було не більше, ніж спогад. Тим часом я вже навчилася не плакати і намагалася взагалі нічого

не відчувати. Адже тобі не може бракувати того, чого не відчуваєш.

Якийсь час я стояла так, вдивляючись у темряву. Намагалася не думати про Піппу та Франці, яких востаннє бачила тиждень тому і яких мені, попри всі благі наміри нічого не відчувати, бракувало так сильно, що аж саму здивувало. Звісно, ми досі писали одна одній, але я знала, що це лише питання часу, доки життя внесе свої корективи і вони забудуть мене. Дуже непросто зберігати дружбу, що тривала неповних шість місяців.

Коли крижаний порив вітру шпурнув мені в лице холодними краплями води, я зачинила вікно. Вже зараз я відчувала неприязнь до цього міста. Навряд чи можна було податися ще далі на північ і не оселитися на крижині.

Зітхнувши, я сіла за свій новий білий письмовий стіл і дістала з рюкзака зім'ятий список.

— *Тільки ні про що не шкодувати, Йо,* — прошепотіла я, і власний голос здався на диво чужим у цій скупі умебльованій кімнаті.

Досі тут було лише ліжко, комод і простий письмовий стіл із синьою настільною лампою. Так воно й залишиться надалі. Я не витратиму часу та сил для облаштування затишку, адже за кілька місяців ми все одно змінимо помешкання, взявши з собою тільки найнеобхідніше.

Я обережно розглядила список і втупилася в нього. Кілька тижнів тому ми почали складати його разом з Піппою та Франці, саме того дня, коли Оскар Декер запросив мене на свою анонсовану піврічну випускню вечірку.

Заголовок був такий: *«Сімнадцять речей, які я хотіла б зробити до свого сімнадцятиліття, бо інакше вічно шкодуватиму про свою нудну юність»*. Цю ідею ми запозичили з божевільної гри в каяття Піппи, котру та придумала ще до знайомства зі мною, — ймовірно, тому, що Франці занадто часто про щось шкодувала. Через що Піппа постійно кепкувала з Франці, але, гадаю, їй просто було цікаво міркувати над тим, про що інші люди шкодували у своєму житті чи в певній ситуації.

Що довше я розмірковувала над цим списком, то важливішим він ставав для мене. З сімнадцяти пунктів я придумала поки що тільки тринадцять, але була сповнена рішучості поступово здійснити свої антирозкаювальні наміри, якими б смішними вони не здавалися.

Тому із самісінького верху мого списку стояло: *Поцілувати Оскара Декера, а далі: Нарешті десь осісти.*

Перший пункт я викреслила після Оскаркової вечірки, але осісти досі так і не вдалося. Очима пробігла решту рядків. Мій сімнадцятий день народження буде вже через п'ять тижнів, а я не виконала навіть половини цих намірів.

Покурити марихуани.

Стрибнути з банджі-крану.

Сходити на концерт «NEBEN».

Знайти справжнього друга.

Останній пункт я написала якоїсь сентиментальної миті й зараз дивилася на нього і запитувала себе, чи виконали цей пункт Піппа та Франці. Згадалося наше ос-

танне селфі, коли Піппа зробила собі вуса з мого довгого білявого волосся, а Франці скорчила качину мордочку, і ми так реготали, що потім у мене аж живіт болів. За час короткого перебування у Відні ми з Піппою та Франці добряче розважилися. Ми передивилися «Сотню» й «Милич ошуканок», здійснювали божевільні кулінарні експерименти, читали журнали й слухали музику, під яку Піппа завжди надто голосно підспівувала.

Зітхнувши, я ковзнула поглядом далі по списку. Тут ще так багато всього, що лишилося невиконаним, і деякі речі надто складні або такі, на що мені просто не стане хоробрості.

— *Жодного каяття*, — знову прошепотіла я, бо не навиділа озиратися назад і думати, ніби щось прогавила. Схоже, каяття притаманне не лише мені, воно всюдишущє. Я бачила його на обличчях людей, помічала щодня у рисах батька, який досі тікав від смерті моєї матері, і це каяття гризло його зсередини. У мене не було ніякого бажання скінчити так само.

Замислившись, я провела кінчиками пальців по срібному медальйону, який носила на шиї. Овальна прикраса з філігранними, вигадливими візерунками висіла на тоненькому ланцюжку, м'яко торкаючись моїх грудей. Я успадкувала її від своєї матері, а їй вона у свою чергу дісталася від покійної тітки Леонори. Батьки моєї мами померли дуже рано, тому її виростила тітка, якої я не застала в живих. З розповідей знала лише, що вона мала здібності до езотерики і була високої думки про свою внутрішню силу.

Я обережно відкрила медальйон. З одного боку був вигравіюваний напис: «*Ключ у тобі*», а з другого містилося фото моєї матері. Вона була дуже вродливою жінкою, і хоча я успадкувала її довге біляве волосся й великі карі очі, та до її чарівної, променистої посмішки мені було далеко. На мить я посміхнулася у відповідь, але потім тягар її відсутності знову накрив мене, погрожуючи розчавити. Тому я швидко закрила медальйон.

Затим торкнулася ручкою паперу й записала те, що спонтанно спало мені на думку:

Не жити спогадами. Дивитися вперед.

Навіть якщо це *попереду* було паскудним першим днем у новій школі.

Вночі я погано спала. Здається, мені знову наснився якийсь кошмар, якого наступного ранку я не могла навіть пригадати, але моя футболка була геть мокра від поту. Вставши, я побачила, що новий день видався похмурим, сірим і туманним. Оскільки настрої у мене й без того був нікудишнім, тож те, що я побачила за вікном, не надто мене розчарувало, радше, навпаки, цілком відповідало моїм очікуванням від цього міста. Позіхаючи, я попленталася до ванної кімнати і так довго приймала душ, доки не скінчилася гаряча вода. Потім вдягнула свої улюблені сірі джинси та чорну футболку, розчесала волосся і ще трохи послухала музику. Мені подобалися сумні тексти групи «*NEBEN*», а особливо хрипкий голос соліста. Слухаючи ще кілька композицій, я разом гортала сторінки

журналу «ГЕО» й зірвалася з місця тільки тоді, коли вже був час іти до школи. Тож я схопила рюкзак і спустилася сходами, щоб пережити цей перший день.

Мій батько вже сидів за чашкою кави й сніданком за столом і читав газету. Його обличчя було наполовину прикритим, так що виднілися лише сірі очі за квадратними окулярами та лисина. Без окулярів тато мав вражаючу схожість із професором Ксав'є з «Людей Ікс», правда, був трохи вищим на зріст і не вмів читати думки. Хоча, зважаючи на мій нинішній вираз обличчя, йому й не потрібно було ті думки читати.

— Доброго ранку, Йо, — промовив батько, відірвавши погляд від своєї газети, й повільно згорнув її.

— Доброго, — промимрила я, відчиняючи дверцята холодильника.

За ними на мене чекала зяюча порожнеча і ще тхнуло тією промисловою хімією нового прилада — взагалі мені здавалося, що все у цьому будинку смерділо фарбою та хімією.

Зітхнувши, я зачинила дверцята і взяла яблуко з вази для фруктів. Воно було не зовсім свіжим, та все ж краще, ніж нічого.

— Сьогодні обов'язково сходжу на закупи, — сказав батько, допиваючи свою каву.

Я відкусила яблуко.

— Не переймайся. Зараз мені все одно не до їжі.

Батько, як завжди одягнений у незмінну картату сорочку, підвівся і поставив порожню чашку до мийки.

— Відвезти тебе до школи? — Він на мить визирнув у вікно. — Схоже на те, ніби ось-ось почнеться дощ.

— Гм, ще б пак, — діловито відповіла я. — Згідно з метеорологічною статистикою у Гамбурзі налічується сто тридцять три дощових дні на рік. Тож варто сподіватися, що дощитиме тут кожного третього дня. Ти що, збираєшся щоразу мене відвозити?

Останнє речення прозвучало трохи різкіше, бо мене дратувало, що зараз він вдавав, ніби ця бридка погода його турбує. Зрештою, ніхто не змушував його погоджуватися на роботу в Гамбурзі.

— Йо, будь ласка, припини це, — сказав батько.

— Це ж ти хотів сюди переїхати, а не я, — з докором випалила я, хапаючи свій рюкзак. — Бувай.

— Є дещо, про що нам треба поговорити, і якомога швидше, — додав він, але я вже була біля дверей.

— Авжеж, як забажаєш, але зараз мені треба бігти до нової школи, — гукнула я йому і вийшла з дому не озираючись.

Ідучи вулицею вниз, я спробувала трохи менш негативно ставитися до цього мокрого й холодного міста. Ми оселилися на широкій вулиці з високими каштанами, і мені довелося оминати кілька великих калюж, продовжуючи внутрішній діалог з батьком, доки не наказала собі припинити це. Безглуздо копирсатися в минулому, навіть якщо йому всього якихось п'ять хвилин.

За кілька будинків з іншого боку вулиці стояв величезний фургон, і я автоматично сповільнила кроки, задивившись туди. Білявий чоловік років сорока саме про щось сперечався із засапаним пакувальником. Схоже, йшлося про дорогу шафу з вишневого дерева, котра не поміщалася у дверний отвір. Наш новий сусід весь час кидав стурбовані погляди в небо й, здається, шкодував про свій переїзд сюди. Як же добре я його розуміла.

Помітивши будівлю школи з червоної цегли, я відчула в грудях неприємну важкість. Хоча могло видатися, що я призвичаїлася починати все спочатку, але все одно не навиділа перші дні в новій школі. Я однаково не терпіла як надмірної початкової уваги до себе, так і оцінювальних поглядів та пустопорожніх балачок. Я ніколи не мала хисту до невимушеної світської балаканини. На жаль, я так само не вміла підпускати до себе незнайомих людей, що унеможливлувало глибше спілкування. Лише з Піппою та Франці все було якось інакше — можливо, тому що вони самі до мене підійшли і своєю відкритою й веселою вдачею не залишили іншого вибору, окрім як полюбити їх. Своєю божевільною грою в каяття вони добряче оживили мої шкільні будні, а після того, як я почала дедалі більше перейматися уявним каяттям своїх ближніх, цієї звички не так-то легко було позбутися — адже каяття чаїться скрізь. Дорогою сюди, купуючи собі чай-лате, я помітила матусю з близнятами, які весь час верещали, і вона вочевидь шкодувала, що не знайшла для них няньку. А коли

я повернулася на мокру після дощу вулицю, то зустріла чоловіка у діловому костюмі, котрий, голосно лаючись, шкодував про те, що втрапив у калюжу.

Я сьорбнула гарячого чаю. Може, колись мені вдасться дізнатися, про що саме шкодує мій батько, який часто здається відчуженим і замисленим. Я впевнена, що це якось пов'язано з маминою смертю, бо відтоді він невгамовно переїздить з місця на місце. Тому мало не щодня я мріяла про те, щоб він нарешті поділився зі мною своїми спогадами.

Дедалі голосніше хихотіння навколо знову повернуло мою увагу до того, що відбувалося *«тут і зараз»*. На широких сходах, що вели до вхідних воріт школи, я побачила пухкеньку дівчину з чорними кучерями й веснянками в яскраво-червоному пальті та неонові-зелених чоботях, і саме це поєднання кольорів стало причиною загальних веселощів. Сердитий погляд, який незнайомка кинула на насмішницю, свідчив про те, що вони ще пошкоднують про свої глузування з її модного експерименту. Але цей зневажливий сміх все одно призвів до того, що її щоки дедалі більше заливалися рум'янцем, а потім запашіло й усе обличчя, ніби змагаючись у палахкотінні з яскраво-червоним пальтом.

Піднімаючись сходами, я поправила свій рюкзак на плечі. Мені було шкода дівчини у сміливому прикиді, бо, попри її намагання не піддаватися, було очевидним, що реакція оточення їй аж ніяк не байдужа. Мимохідь я помітила тонку, мов жердина, ученицю з темно-червоною помадою на губах, яка глузувала найбільше, і вже збиралася втрутитися,

коли почула позаду чиесь тихе сопіння. Я мимовіль озирнулася. Це був чорнявий хлопець, який піднімався сходами слідом за мною і перед яким ніби всі розступалися. Він з осудом глянув на дівчину з червоними губами, котра враз припинила хихотіти й поквапилася забратися геть, перш ніж його сердитий погляд перекинувся на мене. На частку секунди я зазирнула прямо в його палкі темно-зелені очі, і моє серце несамовито закалатало. Зазвичай я не реагую так на хлопців, але цей був якимсь особливим, ніби оповитим темною аурую. З цим неймовірно пронизливим поглядом незнайомець справді був достобіса вродливим. Його волосся було коротко підстрижене, а прямокутне обличчя, здавалося, й гадки не мало, що таке посмішка. Хлопець мав правильні риси обличчя: прямий ніс, повні губи, і, поки я їла його очима, продовжував мене наздоганяти. Щоправда, він на мене вже не дивився. І лише опинившись на одній сходинці зі мною, раптом завмер посеред руху. Я побачила, як він майже рефлекторно ухопив себе за лівий зап'ясток і повернув голову в мій бік. На його обличчі промайнуло здивування, яке вже наступної миті змінилося неприхованою ворожістю. Доки я, розгубившись, намагалася зрозуміти причину його раптової емоційної зміни, хлопець відвернувся й швидкими кроками зник у натовпі.

Моє серце продовжувало несамовито калатати, поки я проводжала його поглядом.

І що це було, скажіть на милість?

— Гей, не плутайся тут під ногами! — почула я зненацька чийсь самовпевнений голос.

І вже за мить мене недбало відсторонив якийсь юнак з білявим волоссям у синій спортивній куртці. Він був височенний, мускулястої статури, з колючими синіми очима. Через світлу шкіру та коротку стрижку хлопець нагадував капітана шведської футбольної чи хокейної команди. І хоч я й не люблю, коли хтось торкається до мене без дозволу, він принаймні відволік мене від дивної зустрічі з чорнявим типом.

— Схоже, ти мало тренуєшся, якщо не здатний навіть обійти мене, — холодно кинула я й рушила далі сходами вгору.

Хлопець зневажливо гмикнув.

— Ти що, не доганяєш, чи що? Звісно ж, я *міг би* тебе обійти, але проблема в тому, що у мене немає ані найменшого бажання це робити. До того ж я звик, що мені поступаються місцем.

Я відпила трохи свого чаю-лате і підняла одну брову.

— Невже це поширюється й на дорожній рух? Хотіла б я подивитися, як ти переходиш дорогу на червоне світло.

Він зарозуміло всміхнувся, коли ми проходили крізь високу вхідну браму.

— А я охоче подивився б, як ти просто зараз розчиняєшся в повітрі. Та, мабуть, ми обоє не отримаємо того, чого хочемо. — Він на мить зупинився. — Хоча ні, я отримаю.

На цьому слові білявчик втупився у свій смартфон, а я залишилася стояти.

Похитавши головою, я глянула йому вслід. Схоже, в цій

школі повно ідіотів. «Однак до біса вродливих ідіотів», — шепнув мій внутрішній голос і змусив мене подумки повернутися до чорнявого хлопця з темно-зеленими очима.

Я рішуче відкинула думки про нього, тому що час було зорієнтуватися в незнайомій шкільній будівлі. Хоч вона й була величезною з безмежною кількістю сходів, та, рухаючись за стрілками вказівників, я швидко опинилася у секретаріаті, світлому приміщенні з кімнатними пальмами та морськими краєвидами на стінах. Певно, за допомогою такого інтер'єру шкільна секретарка бодай подумки намагалася перенестися на білий піщаний пляж, і я дуже навіть могла собі уявити, як вона мріяла щоранку прокидатися десь на Гаваях, а не в цьому місті ста тридцяти трьох дощових днів.

Отримавши на руки від неї свій розклад уроків, я вийшла з секретаріату і ледь не врізалася у хлопця зі скуйовдженими руськими кучерями. Він мав засмаглу шкіру й нагадував мені актора Матіаса Швайггефера, тільки був трохи вищим та м'язистішим.

— Sorry. — Юнак чарівно посміхнувся й зробив крок назад. — Перепрошую, це я винен. Сьогодні мій перший день тут, і я вже подумав, що ніколи не знайду цей триклятий секретаріат.

Я посміхнулася у відповідь і ледве стрималася, щоб не поглузувати з нього через близько тисячі вказівників зі стрілочками у напрямку секретаріату.

— Мене звати Луїс, — сказав хлопець, коротко оглянувши мене своїми теплими карими очима.

При цьому він мило посміхався, а я чомусь дужче притисла до грудей розклад уроків і свій чай-лате. Після двох попередніх зустрічей у цій школі було аж якось дивно, що хтось звернувся до мене так доброзичливо.

— Йо, — відрекомендувалась я.

— Ти теж новенька? — запитав він, вказуючи поглядом на мій розклад.

Я ствердно кивнула й прибрала за вухо пасмо волосся.

— Тиждень тому переїхала.

— Досить паскудно змінювати школу отак посеред навчального року, еге ж? — запитав Луїс і відійшов убік, коли повз нас пронеслася гамірна ватага п'ятикласників.

— Загалом так, та я до такого звикла, — байдуже відказала я.

Луїс подивився на мене з цікавістю.

— Он воно що? І чому ж?

Я закусила губу й пошкодувала, що так швидко вибовкала свою рекордну історію переїздів вже у другому реченні.

Тож вмить знизала плечима і спробувала відмотати назад.

— Батько змушений іноді переїздити через роботу.

— Що ж, — промовив Луїс, — тоді запрошу тебе якось на каву в кафетерії. Може, поділишся кількома безцінними порадами щодо зміни школи.

Я всміхнулася.

— Маєш на увазі щось на кшталт: слід намагатися не запізнюватися на урок ще першого ж дня?

— От халепа! — Луїс швидко дістав із кишені джинсів мобільний. — Невже справді вже так пізно? — Глянувши на дисплей, він вилаявся: — Гаразд. Було приємно ледве не збити тебе з ніг.

З цими словами він розчинив двері секретаріату й мало не нашттовхнувся на струнку рудоволосу пані. Вона була вбрана у фіолетову шовкову блузку й темні джинси й з переляку випустила з рук свої папери.

— Боже ж ти мій! Пробачте, — затинаючись, пробелькотів Луїс, сором'язливо пригладжуючи свої русяві кучері. — Перший день, а я вже ледве не збив з ніг двох симпатичних жінок. Мені дуже прикро.

— Нічого страшного, — відповіла рудоволоса пані й посміхнулася Луїсові: — Було б гірше, якби ти перекинув на мою нову блузку вміст її стаканчика. — Потім вона подивилася на мене. — Привіт! Ти, мабуть, Йоганна. Я — пані Енгель, вчителька біології. Можеш відразу ж піти зі мною. У нас разом перший урок.

Вона опустила навколішки, щоб зібрати свої папери. Луїс із переполоханим обличчям теж заходився допомагати.

— Можеш іти, — імпульсивно сказала я Луїсові, — я допоможу пані Енгель.

Той нерішуче поглянув на вчительку біології, яка ствердно кивнула, й зітхнув із полегшенням.

— Дякую, — шепнув він мені й шттовхнув двері секретаріату.

— Дуже мило з твого боку, — сказала пані Енгель, зби-

раючи деякі підписані прізвищами аркуші. Я стала навколiшки, щоб їй допомогти. — Впевнена, що тобі у нас сподобається, Йоганно, — зауважила вона.

— Йо, — автоматично поправила я і почула позаду чиесь покашлювання.

А коли озирнулася, моє серце знову несамовито закалатало. Позаду мене в коридорі стояв той чорнявий тип зі сходів. Вираз його обличчя був таким же ворожим, як і раніше, а темно-зелені очі, здавалося, стежили за кожним моїм порухом. Я зробила повільний видих. Моя реакція була геть смішною, і я сподівалася, що він нічого не помітив.

— Що ж, гаразд, тоді називатиму тебе Йо, — сказала пані Енгель, поглянувши на хлопця за мною. — Привіт, Адріане! Принесеш мені ключ від копіювальної кімнати?

Він кивнув, не зводячи з мене очей, і зробив крок назустріч учительці. Раптом я відчула себе, немов у пастці. Мій пульс шаленів, і я молилася, щоб не зашарітися. Швиденько тицьнувши в руку пані Енгель решту паперів, я ненароком провела кінчиками пальців по її зап'ястку. Затим мені перехопило подих, коли раптом якась сила штовхнула мене вперед.

За час удару серця я відчула, ніби мене всмоктала якась аномальна енергія, і вже наступної миті опинилася знову просто неба. Шкільний коридор з учителькою зник, натомість я стояла посеред бурхливого поля високих сріблястих трав. Стебла м'яко гойдалися від

вітру, й рівнина простягалася аж ген до самісінького обр'ю. Важко переводячи подих, я роззирнулася довкола. Наді мною розкинулося жовте небо з мерехтливими зірками, воно було зовсім не таким, як те, що я досі бачила у своєму житті. Хмари наді мною рухалися не природно швидко.

Серце калатало в грудях. Та де ж це я врешті-решт?
— Агов? — погукала я.

Мій голос звучав дуже дивно в цьому місці. Так, ніби слова існували тільки у мить, коли я їх вимовляла.

— Агов? — вдруге гукнула я, і в мене знову було таке відчуття, ніби мій голос потонув у морі сріблястих трав навкруги.

Кілька сріблястих стебел на бурхливій рівнині відсвічували іншим кольором, радше золотавим, і я обхопила себе руками. Де це я? І що тут відбувається? Невже це мені сниться?

Я нерішуче зробила кілька кроків по цьому дивному ландшафту. Вітер тихо шелестів у високих травах, і я помітила, як одна бадиллина прямо біля мене спалахнула золотавим світлом. Я обережно доторкнулася до ніжного стебла.

За мить сріблясте поле з жовтим небом кудись зникло і я побачила пані Енгель, яка стояла у шкільному коридорі. Але замість фіолетової блузки й темних джинсів вона була вдягнена в білу лляну сукню, а волосся було високо підібране. В руці вона тримала ключ, який саме передавала чорнявому хлопцю на ім'я Адріан. Що тут

коїться? У мене галюцинації? І чому тут раптом стало холодніше? Та перш ніж я встигла додумати це до кінця, як раптом відчула, що якась невидима сила вихопила мене з місця події.

З шаленим серцебиттям я знову опинилася в реальності. Якусь мить геть не могла прийти до тями й спиралася обома руками об підлогу, на якій досі стояла навколішки.

Що це було зі мною? Невже я потроху втрачаю розум?

— Усе гаразд? — запитала пані Енгель, насупившись і поклавши руку мені на плече. — Ти дуже зблідла.

Я перевела подих. Неприступний Адріан на мить потер рукою своє ліве передпліччя, перш ніж подивитися на мене примруженими очима. Щось у його племенистому погляді промовляло, що я маю його остерегатися.

— Це через мій кровообіг, — швидко пробурмотіла я, уникаючи дивитися на нього. — Таке іноді трапляється, коли я не поснідаю.

— Спробуй глибоко подихати, — сказала пані Енгель, заспокійливо поклавши руку мені на плече. — Можу запропонувати тобі батончик-мюслі.

— Ні, дякую, мені вже краще, — відмовилася я й підвелася, похитуючись.

Я воліла б якомога швидше звідси забратися, бо Адріанів пронизливий погляд був вкрай неприємним. Але найстрашнішим було те, що я й гадки не мала, що зі мною тільки-но сталося.

Невже це справді були галюцинації?

Невже ця школа вже першого дня зводить мене з розуму?

Найбільше мені хотілося розвернутися й піти до свого нового дому, щоб спокійно все обміркувати. Я щойно бачила пані Енгель з Адріаном, як вона *віддавала* йому ключ, а не як брала у нього. Але як таке можливо?

Помітивши, що й досі не відвела погляду від Адріана, я швидко опустила очі. Тієї ж миті шкільний дзвоник сповістив про початок першого уроку.

— Ой, уже так пізно, — зітхнула пані Енгель і теж підвелася. — Тобі справді вже краще?

Я переконливо кивнула.

— Так. Усе минулося, — якомога бадьоріше відповіла я.

— Добре. Тоді ходімо, покажу тобі твій новий клас.

Пані Енгель запрошувальним жестом випростала руку, і я швидко пішла в заданому напрямку. Проходячи повз Адріана, я помітила, як він відсахнувся на крок. Така реакція мене спантеличила, але я намагалася цього не показати. Натомість крокувала коридором слідом за пані Енгель, змушуючи себе відкласти на потім усі нагальні питання стосовно свого психічного здоров'я.

РОЗДІЛ II

— А це Йо. Вона переїхала сюди з Відня, і я хочу, щоб ви радо привітали її у нашому класному колективі, — сказала пані Енгель, коли ми трохи згодом опинилися у світлій кімнаті, одна стіна якої виявилася широким скляним фасадом.

Адріан мовчки шмигнув до місця біля вікна і звідти пильно спостерігав за мною з незрозумілим виразом обличчя. У всій його поставі відчувалося напруження, і я проклінала те, що цей тип ходив саме у мій клас. Власне, я гадала, що він старший, і тому мимоволі зарахувала його до випускного класу, але, вочевидь, тут я дала маху. А от щодо криги в його погляді я вже напевно не помилилася. Тому збентежено питала себе, що ж із ним відбувається.

У моїй душі у будь-якому разі вирувало справжнє цунамі. Що сталося зі мною в коридорі біля секретаріату? І чому я бачила ці видіння?

Темно-зелені очі Адріана свердлили мої, і я відчувала, як кров шугала у вухах.

— Йо? — звернулася пані Енгель цієї миті, вихопивши мене з хаосу в голові.

Я озирнулася. Двадцять чотири пари очей були звернені на мене, а в класі запанувала така тиша, що можна було почути, як муха пролетить. Я перехопила насмішкуватий погляд зарозумілого хлопця з коротким білявим волоссям, який нещодавно так тупо прискіпувався до мене на сходах. І відразу ж відчула, як моє обличчя розпашілося. І цей теж ходить до мого класу?! Невже всі ідіоти цієї школи опинилися у моєму класі?

— Слухаю? — прохрипіла я і дуже пошкодувала, що витала думками деінде.

— Я запитала, чи не хотіла б ти розповісти нам щось про себе? — повторила пані Енгель зі стурбованим виразом обличчя. Вона, певно, думала, що я досі не оговталася після моєї вигаданої слабкості.

Я перевела подих і похитала головою.

— Ні, дякую, — видавила я з себе після короткої паузи.

Пані Енгель, схоже, була трохи розчарована, але потім розгладила свою фіолетову шовкову блузку і підбадьорливо всміхнулася мені.

— Ти можеш сісти біля Конні, — сказала вона, вказуючи на парту в середньому ряду, де сиділа пухкенька дівчина з чорними кучерями і в зелених чобітках, яку я нещодавно бачила.

Я мовчки кивнула й пробралася туди між партами, не підводячи очей на учнів. Мене супроводжували приглушене хихотіння та шушукання, і я навіть не могла обра-

жатися за це на інших. Хоча я вже пережила стільки переїздів та знайомств із новим класом, це, безсумнівно, було найнеприємнішим. Щоправда, я ніколи й не розповідала надто багато про себе — а що я, власне, могла розповісти, окрім того, що моя мама померла і відтоді батько, мов навіжений, кочував зі мною Німеччиною, Австрією та Швейцарією, — однак досі намагалася бодай зберігати видимість нормальності. Але зараз моя голова була абсолютно порожня. Вже дорогою до класу мені ледве вдавалося відповідати зв'язними реченнями на запитання вчительки, та згодом я навіть не пам'ятала, про що ми говорили.

— Привіт, — сказала Конні, широко посміхнувшись мені, коли я сіла біля неї. На носі в неї виднілося кілька веснянок, а між передніми зубами стирчало щось схоже на моркву.

— Привіт, — мляво відповіла я, змусивши себе посміхнутися у відповідь.

— Я — Конні, — сказала дівчина, простягаючи мені руку для вітання.

— Йо, — промимрила я й потисла її спітнілі пальці.

За мить Конні відсмикнула назад свою руку і непомітно витерла її об джинси.

Це була якась дивна мить — я не була впевнена, чи то вона подумала, що то я спітніла, чи просто пошкодувала, що подала мені свою спітнілу руку. Наостанок ми обмінялися короткими перекошеними посмішками і затим повернулися до заняття.

Мені ніяк не вдавалося зосередитись. Раз по раз погляд тягнувся до Адріана, який у своїх потертих джинсах та темній футболці був занадто вродливим. Мені вже й самій було якось ніяково, і я не розуміла, з якого дива він так сильно мене бентежив. Чому я так реагую на нього? Згода, він був достобіса привабливим і якимсь загадковим, але поведився щодо мене дивно — і це мала би вже второпати і найостанніша клітина мого тіла. Водночас я знову і знову подумки поверталася до пригоди з пані Енгель, допоки моїм єдиним бажанням стало, щоб цей день нарешті закінчився.

Ось чому я неймовірно зраділа, коли нарешті почула рятівний звук шкільного дзвоника.

Я поспіхом спакувала свої речі в рюкзак, бігцем попрощалася з Конні, з якою на перервах ми доволі мило теревенили, і подалася додому.

Мені потрібен був час для себе, щоб усе обміркувати. Білявий юнак у спортивній куртці — Конні сказала, що його звуть Фінн, — до кінця дня кепкував з мене, бо я, вочевидь, занадто відверто витріщалася на Адріана.

Було прикро, але я намагалася не приділяти цьому більше уваги, ніж було необхідно. Наразі мене більше хвилювало те, що сталося в коридорі перед секретаріатом і чому я раптом опинилася на полі сріблястих трав, хоча на сніданок з'їла лише яблуко, а не омлет з чарівними грибами.

Коли я нарешті увійшла до нового будинку, що смердів фарбою, то все ще не знайшла цьому ніякого пояснення. Що більше часу минало і що довше тривало, то нереальнішим здавалося мені пережите. Я вже почала вірити, що,

можливо, у мене справді були проблеми з кровообігом і я на мить знепритомніла. Може, в цьому й не було нічого поганого й щось подібне трапляється й з іншими людьми.

Я зважувала, чи не слід пошукати в інтернеті свої симптоми (порушення рівноваги, галюцинації, дезорієнтація), але потім вирішила не робити цього. На ці інтернет-діагнози все одно не можна покладатися.

Я втомлено кинула рюкзак у куток і пішла на кухню, щоб приготувати собі попоїсти. Та коли відчинила холодильник, то роздратовано застогнала. Полиці були такими ж порожніми, як сьогодні вранці.

Я розчаровано грюкнула дверцятами й притулилася головою до холодної гладенької поверхні. Сучасний холодильник ледь чутно собі бурчав і клекотав, а я стояла там, ненавидячи цей шум, як і все своє життя.

Усе тут було жахливим. Я почувалася такою самотньою і хотіла б, щоб мама досі була зі мною.

Хоча після її смерті минуло вже майже десять років, часто я все ще так сильно сумувала за нею, що мені аж забивало подих.

Нещасна, я протерла очі й зробила глибокий вдих та видих.

Я ненавиділа, коли люди казали, що час загоїть усі рани, бо це просто було неправдою.

Звичайно, мені нерідко було добре. Іноді я навіть цілими днями чи тижнями не думала про неї. А потім, в інші дні, біль завдавав нещадного удару. Ніби він був мисливцем, що чатував у засідці й чекав лиш того, коли я втрачу пильність.

Я відхилилася від дверей холодильника, рішуче витерла сльози й схопила свій мобільний телефон. Затим проглянула в інтернеті список тутешніх служб доставки і пошкодувала, що не запитала у Конні, яку з них вона могла б мені порекомендувати.

Це теж було однією з прикрих обставин переїздів: доводилося знову і знову з'ясовувати, яка зі служб доставки була хорошою, а від якої ліпше триматися якнайдалі.

Через годину я сиділа із чотирма видами піци від чотирьох різних служб доставки на дивані у відкритій вітальні й робила остаточний тест піци, коли мій тато повернувся з роботи.

Я знала, що йому страшенно не подобалося, коли я їла на дивані, і йому було відомо, що я ненавиділа постійно переїжджати, через що ми опинилися у патовій ситуації, з якої я не бачила ніякого виходу.

— Привіт, тату! — Як жест ввічливості я приглушила звук свого відео на YouTube і поклала надкушений шматок піци назад у коробку. Зрештою, після такої кількості їжі у мене й без того вже болів живіт.

— Привіт, Йо! — Він зняв пальто. — Як справи у школі? Я підняла брову.

— Тобі це справді цікаво?

Якусь мить він дивився на мене, і я помітила, як докори сумління промайнули на його обличчі. А оскільки я не хотіла ані брехати йому, ані сперечатися, то поставила зустрічне питання:

— А як у тебе на роботі?

Мій батько працював комп'ютерником у сфері інформатики і любив проводити години, займаючись ІТ-системами та ІТ-проблемами. І, певно, був непоганим фахівцем, бо у нього ніколи не виникало труднощів з пошуком роботи.

— Доволі непогано, — сказав батько і пішов до холу, щоб принести важкі пакети з продуктами. — Але в їхній системі є кілька проблемних ділянок та прогалин у безпеці, тому наступні кілька тижнів я буду дуже зайнятий.

Я спостерігала, як він заніс пакети на кухню і поклав покупки в холодильник.

— А як тобі колеги? Приємні?

Він ствердно кивнув.

— Так, вони такі. Сьогодні я обідав з кількома з них, і, думаю, з ними все гаразд — адже, ти не повіриш, вони їдять за столом, користуючись столовими приборами. — Тато насупився, багатозначно поглядаючи на відкриті коробки з-під піци, однак із його голосу було чути, що він, певно, дозволив би мені розпалити багаття посеред вітальні, аби тільки я припинила дорікати йому за новий переїзд.

На якусь мить я майже відчула докори сумління, але знову пригадала його невблаганність протягом минулих років, і докори сумління враз розвіялися. Коли я була трохи молодшою, то намагалася бунтувати проти нашого кочового способу життя, фарбуючи волосся у кожному новому місті.

Спершу від білявого до темно-коричневого, потім у блакитний, рожевий та фіолетовий. Я так чи інакше була аутсайдеркою, коли приходила до чергового нового класу, тож моя зовнішність нічого не змінювала.

Але мій батько і оком не змигнув на ці прояви мого невдоволення. Тільки коли я хотіла зробити собі тату, у нас виникла серйозна суперечка.

Тоді він стверджував, що татуювання я не зможу просто стерти, коли заманеться, і, можливо, шкодуватиму про це все своє життя. Що було трохи смішно, адже я завжди вважала каяття своєю темою.

Зрештою, його не було поруч, коли загинула мама, і в моїх очах всі ці його спроби скидалися на те, ніби він і досі тікав від почуття своєї провини.

Я спостерігала з дивана, як батько поклав у холодильник пакет молока, а потім підняв невеликий пакетик.

— Хочеш корейської їжі?

Я похитала головою.

— Ні, тільки не після усіх цих піц.

Тато глянув на залишки піци.

— Смішно, — зауважив він, глузливо посміхаючись.

Потім поклав свою вегетаріанську їжу на тарілку й сів за великий стіл поруч із відчиненою кухнею. Проте вже після перших кількох шматочків знову відклав виделку убік.

— Так огидно? — запитала я, підводячись із дивана. Взяла з собою свої чотири коробки піци і поставила їх на обідній стіл.

— Гірше нікуди, — відповів він, погладивши свою лисину. Потім поправив окуляри і скося глянув на картонні коробки.

— Які ти замовляла?

— «Маргариту», — відповіла я, підсовуючи йому коробки.

— І яка з них найсмачніша? — поцікавився батько.

Я знизала плечима.

— А це вже тобі доведеться самому з'ясувати.

Тато посміхнувся й відкрив коробки.

— Мабуть, ті, яких лишилося найменше?

Я знову знизала плечима.

— Хтозна, може, й так.

Він підхопив шматок піци й глянув на мене. Те, яким чином він це зробив, спантеличило мене.

— Що відбувається? — поцікавилась я.

Тато витер рота серветкою.

— Йо, нам треба поговорити.

— А чим, по-твоєму, ми зараз займаємося? — мовила я.

— Я не це маю на увазі, і ти це знаєш, — зауважив він, дивлячись на мене своїми сірими очима. — Мені потрібно обговорити з тобою одну тему, яку я й так уже занадто довго відкладав, — заявив тато, що прозвучало вкрай серйозно.

Я повільно кивнула, запитуючи себе, невже він справді думає, що може мене ще якимось чином шокувати. Якби він зараз повідомив, що післязавтра ми переїжджаємо, то я вперше пакувала б валізи із задоволенням.

— Я декого зустрів, — зізнався батько наступної миті.

Я глянула на нього, чекаючи на продовження.

Він теж вичікувально дивився на мене, після чого я лиш знизала плечима й сказала: «Гаразд». Його стосунки з жінками мене не обходили. Тато не діставав мене з цим, а я, зі свого боку, теж не лізла в його особисте життя. Окрім мінливих ароматів парфумів на його одязі, я навряд чи знала щось більше про його подружок і сподівалася, що так лишатиметься і в майбутньому.

— З якого дива ти мені це розповідаєш? — запитала я, хоча насправді зовсім не хотіла почути відповідь.

Він відреагував не одразу, що здалося дивним.

— Ми ж лише кілька днів у місті, — додала я із наростаючою тривогою.

Він потер своє чисто поголене підборіддя.

— Я знаю її давно. — Батько підвівся, дістав склянку з буфету і налив води. — Це було ще до твоєї матері.

— І що це означає? — втупилась я в нього.

Батько знову сів до мене за стіл і зробив ковток води.

— Іноді почуття спалахують знову, Йо. Інколи і через двадцять років все так, ніби не минуло жодного дня.

— Ніби не минуло жодного дня? — повторила я. — Що це значить?

Він зробив глибокий вдих, але я вже вела далі:

— А навіщо, власне, ти мені це розказуєш? Не хочу нічого знати про твої інтрижки з жінками. Я ж тобі теж не розповідаю, з яким хлопцем обіймалася на вечірці. Я вважала, що у нас щодо цього існує щось на кшталт угоди.

— Але вона не просто інтрижка, Йо, — різко відповів батько. — Ми разом навчались у виші. І в нас були сто-

сунки. Відтоді як ми рік тому випадково зустрілися на симпозіумі, то систематично бачилися, і зараз знову... — Він замовк, не закінчивши.

— Що ви зараз знову? — роздратовано вчепилася я, хоча й зовсім не хотіла цього чути.

Наразі у мене було достатньо власних турбот, з якими я спершу мала розібратися. Може, у мене була пухлина головного мозку. Може, з цієї причини у мене були галюцинації серед білого дня.

— Ми знову закохалися одне в одного, — сказав тато, і твердість, з якою він ці слова вимовив, не лишала сумніву, що саме він мав на увазі. — Тому ти з нею познайомишся. За спільною вечерею, вона також живе в Гамбурзі.

Він переплів пальці.

— Тому ми й перебралися до Гамбурга? — недовірливо запитала я.

— Не тільки, але вона теж була однією з причин, — тихо озвався батько.

— Але навіщо мені знайомитися з нею? — Я похитала головою. — Через чотири-п'ять місяців ми ж все одно знову переїдемо. Ти ж ще ніколи більше ніж на півроку ніде не затримувався.

Він відкашлявся.

— Я розумію, чому ти так думаєш, Йо, але цього разу все інакше. З мене досить цих постійних переїздів, поамалу я починаю відчувати себе занадто старим та занадто втомленим для такого. Цього разу я хочу залишитися.

Я витріщилася на нього.

— Тут? Через неї? — зрештою вичавила я. — З усіх міст, по яких ти мене тягав, ти хочеш залишитися саме тут?

Я згадала про Адріана з його зеленими очима, що мене так бентежили, і нічого не могла вдіяти з тим, що мій голос став на октаву вищим.

— Ненавиджу дощ! — вихопилося в мене, ніби це могло б щось змінити — наче у тому, що батько знову все вирішив, не спитавши мене, що ми робитимемо і де будемо жити, керуючись тільки своїми власними почуттями, щось переміниться.

— Йо, я розумію, що на тебе звалилося багато всього, але прошу, не розмовляй у такому тоні, — сказав він. — Гамбург — дуже гарне місто, і ти ще сама в цьому переконаєшся.

— Йдеться зовсім не про Гамбург! — вигукнула я. — Йдеться про Піппу та Франці і про те, що у Відні я нарешті почувалася добре і була щасливою!

Я відчула, як на очі навертаються сльози, відчула вже вдруге цього дня, після того як протягом кількох місяців не плакала. І оскільки не хотіла показувати перед батьком свою слабкість та безпорадність, то, спотикаючись, подалася назад і побігла сходами нагору у свою жалюгідну порожню кімнату, в якій досі тхнуло хімікатами та фарбою, і з грюкотом зачинила за собою двері. Я грюкнула ними так сильно, як тільки спромоглася, але, яким би гучним не був удар, все ж для мене він не був достатньо гучним.